

Sygn. akt I UK 387/17

POSTANOWIENIE

Dnia 12 września 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z odwołania G. G.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.
z udziałem zainteresowanej G. S.
o podstawę wymiaru składek,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 12 września 2018 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] w
z dnia 5 kwietnia 2017 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 5 kwietnia 2017 r., sygn. akt III AUa [...] Sąd Apelacyjny w [...] w sprawie z odwołania G. G. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. z 6 marca 2015 r., w której organ rentowy stwierdził nieważność aneksu z dnia 1 września 2014 r. oraz stwierdził, że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, wypadkowe i chorobowe dla G. G. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę z dnia 1 września 2014 r. u płatnika składek G. S. wynosi 210,00 zł, a wymiar czasu pracy - 1/8 etatu, w wyniku apelacji organu rentowego, zmienił wyrok Sądu Okręgowego w K. z 21 grudnia 2015 r., sygn. akt VIII U [...], w którym Sąd pierwszej instancji uwzględnił odwołanie wnioskodawczyni, w ten sposób, że stwierdził, że podstawa wymiaru składek G. G. z tytułu zatrudnienia w

pełnym wymiarze czasu pracy u płatnika składek G. S. od dnia 1 września 2014 r. wynosi 1.680 zł, zaś w pozostałym zakresie apelację oddalił.

W sprawie ustalono, że w dniu 29 października 2008 r. ubezpieczona G. G. zawarła umowę o pracę z płatnikiem składek G. S. prowadzącą Sklep [...] w O. - na czas nieokreślony w wymiarze 1/1 etatu z wynagrodzeniem 1.126 zł brutto miesięcznie na stanowisku - sprzedawca.

Aneksami do umowy o pracę zawartymi 1 lutego 2014 r. oraz 1 sierpnia 2014 r. zmieniono odpowiednio warunki umowy tj. wymiar czasu pracy na 1/2 etatu, a następnie 1/8 etatu oraz wynagrodzenie do 840 zł, a następnie do 210,00 zł brutto. Dnia 1 września 2014 r. został podpisany z odwołującą kolejny aneks do umowy o pracę, obowiązujący od tej daty, zgodnie z którym G. G. była zatrudniona w wymiarze 1/1 etatu z wynagrodzeniem w wysokości 3.000 zł brutto miesięcznie.

Ubezpieczona w okresie zakwestionowanym przez organ rentowy tj. zgodnie z aneksem 1 września 2014 r. miała zwiększony zakres obowiązków w porównaniu do wcześniejszych okresów. Zajmowała się nie tylko sprzedażą, ale także pracami administracyjnymi, zaopatrzeniem, zamawianiem towaru. Ubezpieczona również starała się o pracę za granicą. Powyższe okoliczności oraz to, że G. G. miała w niedalekiej przyszłości przejąć prowadzenie sklepu po rodzicach spowodowało ponowne zatrudnienie ubezpieczonej na cały etat z wynagrodzeniem 3.000 zł.

Wynagrodzenie otrzymała za miesiące wrzesień i październik 2014 r. „do ręki”. O ciąży ubezpieczona dowiedziała się 4 listopada 2014 r. Po przejściu na zwolnienie lekarskie ubezpieczoną w obowiązkach zastępował ojciec.

Płatnik składek za rok 2014 uzyskał łączny dochód ok. 30.000 zł.

Wyrokiem z 21 grudnia 2015 r. Sąd Okręgowy w K. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że ustalił, iż podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, wypadkowe i chorobowe dla G. G. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę od dnia 1 września 2014 r. wynosi 3000,00 zł brutto, a wymiar czasu pracy to pełen etat.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją organ rentowy, zarzucając naruszenie prawa materialnego, tj. art. 6 ust. 1, art. 11 ust. 1, art. 12 ust. 1, art. 41 ust. 12 i 13 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1442 ze zm.) w zw. z art. 58 § 2 Kodeksu

cywilnego w zw. z art. 300 Kodeksu pracy oraz sprzeczność ustaleń z zebrany w sprawie materiałem dowodowym.

Sąd Apelacyjny uznał, że apelacja organu rentowego jest częściowo zasadna, co skutkowało zmianą zaskarżonego wyroku. Sąd drugiej instancji zasadniczo podzielił i przyjął za własne ustalenia faktycznie Sądu Okręgowego.

Sąd odwoławczy uznał, że stanowisko Sądu pierwszej instancji nie zasługiwało na akceptację w zakresie wysokości należnego wnioskodawczyni wynagrodzenia za pracę u płatnika składek. Sąd drugiej instancji wskazał, że w myśl art. 78 § 1 k.p. wynagrodzenie za pracę powinno być tak ustalone, aby odpowiadało w szczególności rodzajowi wykonywanej pracy i kwalifikacjom wymaganych przy jej wykonywaniu, a także uwzględniało ilość i jakość świadczonej pracy. Określona zaś w przedmiotowym aneksie do umowy o pracę z dnia 1 września 2014 r. i zaaprobowana w uwzględnieniu odwołania przez Sąd Okręgowy podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne wnioskodawczyni, w ocenie Sądu Apelacyjnego nie była właściwa z punktu widzenia „wartości” świadczonej przez ubezpieczoną pracy, charakteru powierzonych jej na mocy tego aneksu zadań, posiadanych przez nią kwalifikacji zawodowych, a także kondycji finansowej płatnika składek.

Sąd Apelacyjny zauważył, że przed datą zawarcia aneksu do umowy o pracę z 1 września 2014 r. ubezpieczona, będąc zatrudniona jako pracownik w sklepie matki od 2008 r., zależnie od wymiaru etatu, miała wynagrodzenie ustalane w wysokości minimalnego obowiązującego w danym czasie wynagrodzenia za pracę lub w odpowiedniej do wymiaru etatu części z tego minimalnego wynagrodzenia. Sama G. S. wskazała, że obniżenie wymiaru czasu pracy i wynagrodzenia do połowy od lutego 2014 r. wiązało się z jej gorszymi wynikami finansowymi osiąganymi w tym czasie w sklepie. Sąd drugiej instancji uznał jednocześnie, że nie były w pełni wiarygodne twierdzenia stron tej umowy, że zwiększenie wynagrodzenia do kwoty 3000 zł miało się wiązać z istotnym zwiększeniem obowiązków po stronie ubezpieczonej. Niewątpliwie bowiem już większość takich samych czynności wnioskodawczyni wykonywała, będąc od 2008 r. zatrudniona w tym rodzinnym sklepie jako sprzedawca. Z zeznań powołanych w sprawie świadków, prowadzących hurtownie, w których od lat zaopatrywano ten sklep,

wynika, że ubezpieczona przyjeżdżała tam po towar „od wielu lat”, „codziennie albo prawie codziennie” (zeznania I. S.), że „przyjeżdżała po towar od 2008 r. do 2014 r.” (zeznania X. Y.), „od 2007-2008 r. praktycznie przyjeżdżała codziennie” (zeznania J. P.). Z doświadczenia życiowego wynikało także, w ocenie Sądu odwoławczego, że jako sprzedawca w rodzinnym sklepie, której powierzano także stałe zaopatrywanie sklepu, ubezpieczona już wcześniej musiała się zajmować również takimi czynnościami jak sprawdzanie dat ważności towaru, czy zamawianiem towaru. Sąd Apelacyjny podniósł również, że z samego aneksu do umowy o pracę z 1 września 2014 r. jednoznacznie wynika, że przy zwiększeniu wymiaru czasu pracy do pełnego etatu i wynagrodzenia do 3000 zł, pozostałe warunki zatrudnienia pozostają bez zmian.

W konsekwencji, zdaniem Sądu Apelacyjnego, zasadnym było dokonanie weryfikacji podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne G. G. z uwzględnieniem realnej wartości i przydatności jej pracy oraz obniżenia poziom dochodowości w tym czasie tego niewielkiego przecież sklepu, czego przejawem było wcześniejsze zmniejszenie jej wynagrodzenia i wymiaru czasu pracy w lutym 2014 r. Sąd drugiej instancji wskazał również, że na ogólnodostępnym rynku pracy poziom wynagrodzeń sprzedawców w niewielkich prywatnych sklepach kształtuje się zazwyczaj właśnie na poziomie minimalnego obowiązującego wynagrodzenia. Przyjęcie takiego właśnie wynagrodzenia, wynoszącego w 2014 r. kwotę 1680 zł brutto (rozporz. RM z 11 września 2013 r., Dz.U. 2013 r., poz. 1074) uznał za zasadne w realiach niniejszej sprawy Sąd Apelacyjny, jako uposażenia ubezpieczonej stanowiącego podstawę wymiaru składek, przyjmując że kwota ta jest adekwatna do charakteru jej pracy jak i ówczesnego stanu finansów zatrudniającego ją sklepu.

Równocześnie za nieuprawnione uznał Sąd drugiej instancji dokonane przez ZUS w zaskarżonej decyzji obniżenie wymiaru czasu pracy do 1/8 etatu. W tej kwestii za wiarygodne uznano zeznania stron, że takie obniżenie miało miejsce jedynie incydentalnie w sierpniu 2014 r. ze względu na ogólny okres urlopowy i urlop właścicielki sklepu, przy czym jedynie w ostatnich dniach tego miesiąca przystąpiono do prac mających na celu przygotowanie sklepu do otwarcia we wrześniu. Przez poprzednie lata od 2008 r. do lutego 2014 r. ubezpieczona była

natomiast zawsze zatrudniona na pełen etat i dalsze zatrudnienie jej na pełen etat od września 2014 r. stanowiło tego kontynuację.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżyła w części obniżającej podstawę wymiaru składek skargą kasacyjną odwołująca się. Skargę oparto na zarzucie naruszenia przepisów prawa materialnego.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na przyczynach przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 (występowanie istotnego zagadnienia prawnego) i 4 (oczywista zasadność skargi kasacyjnej) k.p.c. Wskazano, że skarga jest oczywiście uzasadniona z uwagi na oczywiste błędy przy stosowaniu wykładni przepisów prawa materialnego wskazane w petitum skargi, przede wszystkim przez:

a) stwierdzenie przez Sąd Apelacyjny o konieczności zastosowania w przedmiotowej sprawie art. 58 k.c. w związku z treścią art. 353¹ k.c. w zw. z art. 300 k.p. i na tej podstawie uznanie istnienia kompetencji Sądu do obniżenia wysokości ustalonego pomiędzy stronami umowy o pracę wynagrodzenia stanowiącego podstawę do ustalenia podstawy wymiaru, podczas gdy przepis ten nie może znaleźć zastosowania w przedmiotowej sprawie z uwagi na fakt, że:

aa) stosunek ubezpieczenia społecznego nie jest stosunkiem cywilnoprawnym, opartym na równorzędności jego podmiotów i wzajemności (ekwiwalentności) świadczeń, lecz uregulowanym ustawowo stosunkiem publicznoprawnym opartym na zasadzie solidaryzmu, a wynikające z niego świadczenia stron tego stosunku nie są świadczeniami cywilnoprawnymi, co nie pozwala na ocenę podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia oraz wymiaru czasu pracy, dokonywaną z uwzględnieniem treści przepisu Kodeksu cywilnego.

ab) nawet gdyby uznać możliwość zastosowania treści tego przepisu w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych, zastosowanie art. 58 k.c. wynikać musi z określonych przepisem przesłanek. Sąd Apelacyjny nie wskazał treścią wyroku, na którą z przesłanek do uznania czynności prawnej za nieważną się powołuje, nie uzasadniając w żaden sposób konieczności zastosowania przepisu w przedmiotowej sprawie. Nie jest, zdaniem skarżącej, uprawnione w związku z tym wskazanie jedynie na treść art. 58 k.c. i na tej podstawie wydanie zaskarżonego wyroku przez Sąd Apelacyjny bez uzasadnienia stanowiska Sądu w tym zakresie.

b) stwierdzenie przez Sąd Apelacyjny o konieczności zastosowania w przedmiotowej sprawie art. 78 k.p. przy ocenie wysokości ustalonego pomiędzy stronami wynagrodzenia za pracę stanowiącego podstawę do ustalenia podstawy wymiaru, podczas gdy zgodnie z orzeczeniem Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 2005 r. (II UK 16/05) zastosowanie tego przepisu możliwe jest tylko w przypadku gdy zmianę wynagrodzenia uznać należy za nadmierną, co nie miało miejsca w przedmiotowej sprawie. W toku postępowania dowodowego wskazano, że wynagrodzenie określone treścią umowy o pracę ubezpieczonej to wynagrodzenie poniżej średniego wynagrodzenia w handlu.

Ponadto wskazano, że w sprawie występuje konieczność rozpoznania istotnego zagadnienia prawnego, a to wobec konieczności stwierdzenia: czy art. 58 k.c. w związku z treścią art. 353¹ k.c. w zw. z art. 300 k.p. może zostać zastosowany przez Sąd do obniżenia wysokości ustalonego pomiędzy stronami umowy o pracę wynagrodzenia stanowiącego podstawę do ustalenia podstawy wymiaru dla ubezpieczeń społecznych w związku z tym że stosunek ubezpieczenia społecznego nie jest stosunkiem cywilnoprawnym, opartym na równorzędności jego podmiotów i wzajemności (ekwiwalentności) świadczeń, lecz uregulowanym ustawowo stosunkiem publicznoprawnym opartym na zasadzie solidaryzmu, a wynikające z niego świadczenia stron tego stosunku nie są świadczeniami cywilnoprawnymi, co nie pozwala na ocenę podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia oraz wymiaru czasu pracy, dokonywaną z uwzględnieniem treści przepisu Kodeksu cywilnego.

W przypadku pozytywnej odpowiedzi wskazującej na możliwość zastosowania art. 58 k.c. w związku z treścią art. 353¹ k.c. w zw. z art. 300 k.p., wskazano, że istnieje konieczność rozpoznania istotnego zagadnienia prawnego dotyczącego stosowania treści w/w przepisu w powiązaniu z treścią art. 78 k.p. bez wskazania na przyczynę podjęcia decyzji w zakresie możliwości zastosowania treści w/w przepisów, a to na zasadzie dowolności stosowania przepisu przez sądy oraz na zasadzie dowolności dobierania przez sądy w sposób pozbawiony zasad (tj. dowolny, swobodny) wynagrodzenia obowiązującego strony umowy w miejsce wynagrodzenia wskazanego dotychczas treścią spisanej przez strony umowy o pracę.

Organ rentowy nie składał odpowiedzi na skargę kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna odwołującej się nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) Nie można jednak uznać, że skarżąca wykazała istnienie przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 czy też 4 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, niepubl.;

z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, niepubl.). Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje przy tym skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

W realiach niniejszej sprawy nie sposób przyjąć, że skarżąca wykazała, aby skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona. W zakresie pierwszej okoliczności mającej świadczyć o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, czyli niewłaściwego zastosowania art. 58 k.c., należy stwierdzić w pierwszej kolejności, że skarżąca błędnie twierdzi, że Sąd drugiej instancji zastosował wskazany przepis do stosunku ubezpieczenia, który, co oczywiste, nie jest stosunkiem cywilnoprawnym. Jednak Sąd Apelacyjny oceniał przez pryzmat art. 58 k.c. nie stosunek ubezpieczenia wnioskodawczyni, a postanowienia aneksu do umowy o pracę z 1 września 2014 r., które dotyczyły podwyższenia wynagrodzenia za pracę. Nie ulega wątpliwości, że zarówno umowa o pracę, jak i aneks do niej zawarty pomiędzy stronami stanowią umowy cywilnoprawne, które mogą być oceniane w świetle art. 58 k.c. Zarzuty skarżącej w tym zakresie należało zatem uznać za całkowicie chybione i nie mogły one świadczyć o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Nie sposób również zgodzić się ze skarżącą, że w zaskarżonym wyroku Sąd drugiej instancji nie wskazał, na której przesłance nieważności czynności prawnych z wymienionych w art. 58 k.c. opiera swoje rozstrzygnięcie. Z treści uzasadnienia wyroku wynika bowiem ponad wszelką wątpliwość, że Sąd Apelacyjny uznał, że postanowienie aneksu z 1 września 2014 r. dotyczące podwyższenia wynagrodzenia ubezpieczonej jest niezgodne z zasadami współżycia społecznego, a zatem odniósł się on do przesłanki określonej w art. 58 § 2 k.c. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd odwoławczy, powołując się przy tym na orzecznictwo Sądu Najwyższego, wskazał, że przyznanie rażąco wysokiego wynagrodzenia za

pracę może być w konkretnych okolicznościach uznane za nieważne, jako dokonane z naruszeniem zasad współżycia społecznego, polegającym na świadomym osiągnięciu korzyści z systemu ubezpieczeń społecznych kosztem innych uczestników tego systemu, przy czym wzgląd na interes ogólny chroniony w ramach stosunku ubezpieczenia społecznego sprawia, że „godziwość” wynagrodzenia w prawie ubezpieczeń społecznych zyskuje dodatkowy walor aksjologiczny, gdyż strony stosunku pracy muszą się liczyć z wymogiem ochrony interesu publicznego oraz zasadą solidarności ubezpieczonych. Sąd drugiej instancji wyjaśnił, że w jego ocenie, wynagrodzenie ubezpieczonej wprowadzone omawianym aneksem do umowy o pracę nie odpowiadało „wartości” świadczonej przez ubezpieczoną pracy, charakteru powierzonych jej na mocy tego aneksu zadań, posiadanych przez nią kwalifikacji zawodowych, a także kondycji finansowej płatnika składek. Jak zatem z powyższego wynika, Sąd Apelacyjny powołał się na przesłankę uznania czynności prawnej za nieważną, wymienioną w art. 58 § 2 k.c., jak również wskazał z jakimi zasadami współżycia społecznego i dlaczego, było niezgodne przyznanie ubezpieczonej wynagrodzenia miesięcznego w kwocie 3000 zł brutto.

W odniesieniu z kolei do zarzutów naruszenia art. 78 k.p., które miałyby świadczyć o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, należy stwierdzić, że w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawiono jakichkolwiek argumentów prawnych, które mogłyby świadczyć, że Sąd Apelacyjny w sposób oczywisty i rażąco naruszył ten przepis Kodeksu pracy. Argumentacja skarżącej w tym zakresie sprowadza się w istocie do polemiki ze stanowiskiem Sądu drugiej instancji i zawiera jedynie własną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, dokonaną przez stronę skarżącą. Należy zatem podkreślić, że sam fakt, że jedna ze stron nie zgadza się z rozstrzygnięciem sądu nie może świadczyć o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Z kolei, istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie

okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179) i pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą, co oznacza, że sformułowane zagadnienie prawne musi mieć wpływ na rozstrzygnięcie danej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504), a w końcu, dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości.

Odnosząc powyższe rozważania do skargi kasacyjnej złożonej przez skarżącą i wskazanych w niej przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania, należy zauważyć, że powszechnie przyjętym, w orzecznictwie Sądu Najwyższego, stanowiskiem jest, że nie można twierdzić, że skarga jest oczywiście uzasadniona (co ma miejsce wówczas, gdy stwierdzone naruszenia prawa są widoczne *prima facie*, bez pogłębionej analizy prawnej) i że jednocześnie w sprawie występują

istotne zagadnienia prawne, które wymagają zaangażowania Sądu Najwyższego w dokonanie pogłębionej interpretacji niejasnych przepisów, bowiem to błąd logiczny, albowiem gdy wchodzi w rachubę zagadnienie prawne skarga kasacyjna nie może być oczywiście uzasadniona, zatem uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi występującymi w sprawie wątpliwościami prawnymi (zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów) generalnie wyklucza możliwość oczywistej zasadności skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 lipca 2014 r., II PK 25/14, LEX nr 2026230; postanowienie Sądu Najwyższego z 9 kwietnia 2014 r., V CSK 383/13, LEX nr 1771724; postanowienie Sądu Najwyższego z 20 marca 2014 r., I CSK 343/13, LEX nr 1523355). W skrócie można stwierdzić, że to co wątpliwe, nie może być jednocześnie oczywiste. Analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz jego uzasadnienia wskazuje na to, że zarówno zaprezentowane zagadnienia prawne, jak i przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej dotyczą tych samych okoliczności i są oparte na tych samych zarzutach skarżącej, z czym zresztą pełnomocnik skarżącej się nie kryje, wskazując, że konieczność rozpoznania istotnego zagadnienia prawnego występuje „ewentualnie”, w przypadku, gdy Sąd nie uzna, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W tej sytuacji należy podkreślić, że nie jest rolą Sądu dokonanie wyboru jednej z wzajemnie wykluczających się przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. To rolą skarżącej, reprezentowanej przez profesjonalnego pełnomocnika, było określenie, czy w niniejszej sprawie Sąd drugiej instancji dopuścił się oczywistego naruszenia prawa materialnego, stosując je niewłaściwie, czy też pomijając pewne istotne przesłanki jego zastosowania, czy też problemy dotyczące tego czy art. 58 k.c. w związku z treścią art. 353¹ k.c. w zw. z art. 300 k.p. może zostać zastosowany przez Sąd do obniżenia wysokości ustalonego pomiędzy stronami umowy o pracę wynagrodzenia stanowiącego podstawę do ustalenia podstawy wymiaru dla ubezpieczeń społecznych oraz stosowania treści art. 58 k.c. w związku z treścią art. 353¹ k.c. w zw. z art. 300 k.p. w powiązaniu z treścią art. 78 k.p. bez wskazania na przyczynę podjęcia decyzji w zakresie możliwości zastosowania treści w/w przepisów, a to na zasadzie dowolności stosowania przepisu przez sądy oraz na zasadzie dowolności dobierania przez sądy w sposób pozbawiony zasad (tj. dowolny, swobodny) wynagrodzenia

obowiązującego strony umowy w miejsce wynagrodzenia wskazanego dotychczas treścią spisanej przez strony umowy o pracę. nie były dotychczas wyjaśnione w judykaturze, co uzasadnia sformułowanie zagadnienia prawnego. Nie sposób bowiem racjonalnie przyjąć, że kwestie te nie zostały do tej pory określone, ale zarazem Sąd Apelacyjny w sposób oczywisty naruszył je w niniejszej sprawie.

Ponadto, w uzasadnieniu skargi kasacyjnej brakuje jakiejkolwiek argumentacji wskazującej na to, że powołane zagadnienia prawne są zagadnieniami nowymi, nierozwiązanymi dotychczas w orzecznictwie, których wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Nie wskazano również jakichkolwiek argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, jak również nie przedstawiono stanowiska skarżącego.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.